

ת"ד 1339/10/13 - מדינת ישראל נגד נוי אופיר קציר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 1339-10-13 מדינת ישראל נ' אופיר קציר

בפני כב' השופטת בכירה אטליא וישקין
בעניין: מדינת ישראל

נגד
נוי אופיר קציר

גזר דין

לנגד עיני הודאת הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום המתוקן. משנמסר לידי מלוא תיק החקירה ולאחר בחינה מדוקדקת של האמור בתיעוד הרפואי הגעתי למסקנה כי חסד עשתה התביעה עם הנאשמת שעה שהגבילה טיעוניה העונשי ל- 4 חודשי פסילה.

המדובר בצומת, בו שדה הראייה בעייתי. לפי דברי הנאשמת באוזניי, מתברר כי הייתה מודעת לבעייתיות שבמבנה הצומת, עוד לפני התרחשות התאונה - מכאן ואילך - יש לקבוע כי חובת הזהירות המוטלת על כתפיה, גבוהה שבעתיים.

עיון בתיק החקירה לא העלה תימוכין לטענת הנאשמת בדבר רשלנות תורמת של המעורבת. מאידך, נמצא רף גבוה של רשלנות מצד הנאשמת. באשר לדבריה (עמ' 3 שורה 59 להודעתה) מספרת כי הבחינה במעורבת רק בזמן האימפקט ואז בלמה ובלשוונה:

"ש. מתי ראית את הרכב מגיע לעברך?"

ת. אני חושבת שזה היה בעת התאונה ואז בלמתי".

לנוכח העובדה כי ממצאי הבוחן המשטרתי מעלים כי בקו הצומת - שדה ראייה לכיוון הגעת המעורבת - 165 מ', ובהעדר טענה לחסימה כלשהיא בקו הראיה - אין מנוס מן המסקנה כי המדובר כאמור ברשלנות שאיננה ברף הנמוך.

מוסכם על הצדדים כי באזור קו העצירה, שדה הראיה לשמאל חסום, מסיבה זו, תוקן כתב האישום. מכאן ואילך, משנמחק האישום המתייחס לתמרור 302 - ההתייחסות העונשית הינה כפי המתואר בכתב האישום המתוקן.

בית המשפט שב ובחן התיעוד הרפואי, ועמד על הצורך שהיה באישפוז הנפגעת בבי"ח למשך שישה ימים. אכן, כמתואר בכתב האישום נמצאו שברים בצלעות עליונות, שבר בעצם החזה ושבר בצלע 1.

למרבה המזל, לא נזקקה המעורבת להתערבות ניתוחית ויש לקוות כי אין המדובר בפציעה, אשר תגרום נכות. במקביל אציין כי אין המדובר ברף הנמוך של "חבלה של ממש" אלא בחבלה משמעותית.

לאור הנ"ל מתחם עונשי ראוי הינו בין 6 חודשי פסילה ל- 10 חודשי פסילה. בקביעת עונשה של הנאשמת, יש ליתן דגש למספר נתונים לקולא. תחילה, יש ליתן משקל להודאתה באשמה אשר חסכה הטרחת הנפגעת לבית המשפט. בנוסף, עברה התעבורתי איננו מכביד. התרשמתי, כי הנאשמת הפגימה טעותה ואכן מתייסרת בגין הסבל אשר גרמה למעורבת. שמעתי בקשב רב דברי הנאשמת והריני מביעה פליאתי על כך שעדיין מנסה להעביר חלקה של האחריות למעורבת, עניין העולה בקנה אחד עם דבריה בחקירה המשטרתית.

עמ' 2 שורה 24 להודעתה:

"אני חושבת שהיא לא היתה מרוכזת בנהיגה או אני לא יודעת לאן היא נסעה

או מה רצתה..."

הנאשמת מבקשת שלא לגזור עליה פסילה כלל וזאת בשל עבודתה. מציינת הנאשמת כי הינה עו"ד בהכשרתה וכן פסיכולוגית חינוכית ומתפקדת כפסיכולוגית חינוכית בשלוש רשויות מקומיות.

הנאשמת, הסבירה והדגימה, הצורך הנואש ברישיון נהיגתה למען עבודתה והדגישה שאין בקשתה מתייחסת לצרכיה האישיים, אלא לצורכי עבודתה.

למען סבר אozנה של הנאשמת, אציין כי מקום שקבע המחוקק עונשי פסילה - לא סיווג תחילתם באופן שלא יחולו על נהגים מקצועיים אשר פרנסתם על הנהיגה עליה בלבד. מקום, שבית המשפט מחויב לפסול רישיון נהיגה - יעשה זאת אף אם הנאשם הינו נהג מקצועי, אשר בתקופת הפסילה יישר מטה לחמו. יתירה מזאת, אף מקום שנאשם סובל ממגבלת ניידות - אין בכך כדי ליצור עבורו "חסינות" מפסילה. לגבי הנאשמת אמורים הדברים מקל וחומר. דינה של הנאשמת, איננו יכול להיות שונה מעניינם של שאר בעלי מקצוע ייחודיים כמנהלי מחלקות בי"ח, אנשי הצלה, בעלי מקצועות ייחודיים לטיפול במעליות וכו'....

אין בית המשפט מקל ראש בחיוניות רישיון נהיגת הנאשמת לצורכי עבודה - אולם פתרוןם של בעיות אלו יכול שימצא ע"י שימוש במונית או בכל אמצעי תחבורה אחר שאפשר וימצאו מעסיקיה לנכון "לגייס" לצורך המשך תפקודה עבורם - אמירה זו נובעת מקריאת מכתביהן של המועצות השונות אשר הונחו בפניי.

לאחר שהגעתי כאמור לעיל למסקנה כי הסדר הטיעון (ברף הגבוה) - מהווה חריגה לקולא ממתחם הענישה, ולאחר שלנגד עיני העובדה שעברה התעבורתי איננו מכביד, מצאתי לנכון לחרוג אף אני לקולא ממתחם הענישה - לא מצאתי הצדקה להפחית מגבולו העליון של ההסדר.

בנסיבות אלה, הנני מטילה את העונשים הבאים:

אני דנה את הנאשמת לתשלום קנס בסך 1,500 ₪ או 30 ימי מאסר שתשא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליה.

הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים.

הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

זכות ערעור כחוק.

החלטה

ריצוי העונש נדחה עד 60 יום.

על המזכירות לשלוח גזר הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ד סיוון תשע"ד, 22 יוני 2014, בהעדר הצדדים.